

עמ"ת 42064/08/14 - מ י נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 42064-08-14 י(עציר) נ' מדינת ישראל

בפני	כב' השופטת שושנה שטמר
עוררים	מ י (עציר)
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

החלטה

1. כתב האישום, שהוגש ביום 19/1/14 נגד העורר, ייחס לו עבירות של תקיפת בן זוג ואיומים.

ביום 20/1/14, שוחרר העורר למעצר בית אצל הוריו, בפיקוחם, ובין היתר בתנאי של הפקדת מזומנים בסכום של 4000 ₪ והתחייבויות של הוריו ושל העורר. בהחלטה נוספת מיום 27/2/14 הורה בית משפט קמא (כב' השופט רוזינס) על מעצר בית מלא של העורר בין השעה 19:00 ועד השעה 8:00 וכן על "שעות התאווררות" בין השעה 10:00 ועד השעה 13:00. מאז מתן ההחלטות מצוי העורר במעצר בית חלקי, כפי שפורט לעיל, כאשר בשעות היום הוא עובד.

2. ביום 28/8/14, הוגשה בקשה של המשיבה להורות על מעצר בבית העצורים של העורר וזאת עקב הפרת תנאי המעצר. נטען כי ביום 25/8/14 בשעה 22:10 נמצא העורר מחוץ לדירה בה שהה במעצר בית, כשהוא שוהה ברכבו, במרחק של כ-200 מ' מהדירה.

3. בית משפט קמא קבע כי ההפרה היא משמעותית, היא בוצעה הן על ידי העורר והן על ידי הוריו המפקחים, ודי בכך כדי שלא לתת בו אמון נוסף, אולם בד בבד הורה בית המשפט על קבלת תסקיר מעצר עד ליום 15/9/14 על מנת לבדוק חלופת מעצר. בית המשפט הורה על מעצרו של המשיב בבית האסורים.

4. הסיגור טען כי ההפרה היתה קלה; העורר חש שלא בטוב והתכוון לצאת לבית החולים; מדובר במעצר שעלול להיות ארוך, שכן המשך משפטו נקבע למרץ שנה זו. אף התסקיר של קצין המבחן עלול להתאחר בשל העומס אצל שרות המבחן, שהוא, לטענתו, עובדה ידועה. בנסיבות אלו, צודק ונכון לשחררו ולו גם תמורת חילוט הערובה של 4000 ₪ והטלת ערובות חדשות יותר, מחמירות.

5. בא כוח המשיבה התנגד לבקשה בציינו את ההלכה הנוהגת לפיה, מי שהפר תנאי ערובה, אין ליתן בו יותר אמון. כן נטען כי אין לתת אמון בגירסתו של העורר שהוא ביקש לנסוע לבית החולים, כיון שלא נמצא חולה בעת שנעצר וטענתו שטלפן לרופא שלו פחמאוי בסניף קופ"ח בחליסה, נמצאה שקרית שכן דר' פחמאוי הכחיש שהתקשר אליו ואף סניף קופת חולים, אינו פתוח באותה שעה. עוד טען בא כוחה של המשיבה, כי תסקיר קצין מבחן קודם לא נתן אמון בעורר בשל נתונים שפורטו בו, וכי יש סיכויים טובים שהתסקיר הנוסף יינתן תוך זמן קצר, כיוון שהעורר מוכר לשרות המבחן.

6. אכן כגירסת המשיבה, הכלל הוא שמי שהפר תנאי מתנאי הבית, אין ליתן בו יותר אמון ודינו הוא למעצר בבית העצורים (וראו בין היתר בבש"פ 507/00 מזרחי נ' מדינת ישראל פ"ד נד(1) תשס/תשסא מיום 6/2/2000. הפסיקה הכירה במקרים מסויימים גם בסטייה מכלל זה, אולם היה זה בעיקר במקרים בהם ההפרה היתה קלה. אביא כאן ציטוט מדבריו של השופט דוד חשין ב-מת-(נצ') 10994-09-10 מדינת ישראל נ' חמזה חמודה (פורסם בנבו, 24/11/11):

" לאור הדברים האלה, נקבע בהלכה הפסוקה כי הפרת תנאי חלופה גוררת אחריה, ככלל, מעצר עד תום ההליכים (ראו בש"פ 3020/00 מאיר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] ניתן ביום 2.05.00, ראו גם בש"פ 10798/07 מדינת ישראל נ' חמד, [פורסם בנבו] ניתן ביום 24.01.08). ברי, כי אין מדובר במעצר חובה, וההחלטה בעניין זה מסורה לשיקול דעת בית המשפט בנסיבות כל מקרה ומקרה. במסגרת שיקול הדעת המסור לו יעמוד בית המשפט, בין היתר, על אופייה של עילת המעצר המקורית נגד הנאשם, מאפייני הנאשם שלפניו ואופי ההפרה המיוחסת לו, ויבחן אם בנסיבות המקרה הספציפי, עדיין יש ליתן בנאשם מידת אמון שיהא בה להצדיק מתן הזדמנות נוספת. כבר נקבע כי בבחינה זו, "ככל שהחשש מפני שחרורו של נאשם קל יותר, וככל שהפרת תנאי הערובה על ידו היא נקודתית ומתונה יותר, כן יקל ליתן הזדמנות נוספת לשחרור לחלופת מעצר, ולהפך" (בש"פ 3200/00 זנו נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] ניתן ביום 26.05.00). עם זאת, קבע בית המשפט, בבש"פ 3239/08 קליף שוקרון נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] ניתן ביום 13.05.08 כי נוכח הכללים והתכליות עליהם עמדתי לעיל "תוצאת האיזון תהיה במרבית המקרים - אם לא בכולם - מעצרו של הנאשם ללא שחרור לחלופת מעצר".

7. במקרה כאן, אינני סבורה שיש להעתר לערר: אין לקבל את טענתו של העורר כי התכוון לנסוע לבית החולים. העורר מסר כי באירוע קודם שבו חש ברע, הודיע למשטרה לפני שפנה לבית החולים. לא היתה סיבה, כשידע על מה צריך לעשות, שהפעם לא נקט באותה פעולה מקדימה. זאת ועוד: עולה מדוחות השוטרים שמצאו אותו כי כשנעצר העורר, הוא לא נראה היה כחש ברע והוא לא אמר שהוא בדרכו לבית החולים. טענתו כי עמד לפגוש את רופאו אליו התקשר קודם לכן, נמצאה שקרית. לא ניתן לומר כי ההפרה כאן היתה קלה. העורר עזב את ביתו שעות לאחר תחילת הזמן שהיה צריך להמצא בדירה בתנאי מעצר בית. לא נמסרה עילה שתעורר אמון באשר לסיבת עזיבתו את הדירה. אף הוריו נמצאו כמי שאינם, לכאורה, מפקחים אמינים.

8. זאת ועוד: משפטו של העורר קבוע אמנם לעוד זמן רב יחסית, אולם מעצרו עתה איננו סוף פסוק; המשך מעצרו ייבדק לאחר קבלת תסקיר קצין מבחן. אם מכל סיבה שהיא תתאחר הגשת התסקיר, יוכל העורר לבקש לדון בבקשתו עקב שינוי נסיבות או כל טעם אחר.

9. בנסיבות אלו, אני סבורה שיש להעדיף את האינטרסים הציבוריים, כפי שנכתב בפסק דינו של השופט זמיר בבש"פ 507/00 שאזכר לעיל:

"חלופת מעצר, לרבות מעצר בית, מתבססת על אמון שבית המשפט רוחש לנאשם... אם בית- המשפט לא יקפיד עם נאשמים שהפרו את האמון שבית המשפט נתן בהם, והרשו לעצמם לעבור עבירה נוספת לאחר ששחררו מן המעצר, יהיה בכך לא רק משום זילות בית המשפט, אלא גם משום פיתוי לעבריינים ובעקיפין אף עידוד לעבריינות. לכן, המסר צריך לצאת מבית-המשפט חד וחלק: נאשם שעבר עבירה כשהוא משוחרר מן המעצר, וקמה נגדו עילת מעצר, בדרך כלל לא יהיה ראוי לחלופת מעצר"

ניתנה היום, ג' אלול תשע"ד, 29 אוגוסט 2014, בהעדר הצדדים.